

I

Op het ordelijke bureau van Isabelle McAvoy stonden zilveren lijstjes met foto's van de belangrijke mensen in haar leven. Haar oudste dochter Theo, in de armen van Putnam toen ze drie maanden was. Een foto van Xela, twee jaar oud, met haar handen op haar heupen en een verontwaardigde blik in haar ogen. Isabelle moest altijd lachen als ze die foto zag. Typisch Xela, echt een baasje. Theo was dromerig. Al vanaf haar geboorte was ze stil en verlegen geweest. Daarin leek ze erg op haar vader Putnam. Het leek net alsof ze allebei van een andere planeet kwamen en niet helemaal geschikt waren voor deze wereld. Op het bureau stond ook een foto van Declan, met daarnaast een van een stralend lachende Oona als baby. Oona was altijd blij. Al in de wieg straalde ze vreugde en opgewektheid uit.

Er stond ook een foto van Isabelle samen met haar dochters, die genomen was op een reisje naar Italië een paar jaar geleden. Theo keek weemoedig, Xela geïrriteerd en Oona lachte. Isabelle vormde de verbinding tussen de drie. Ze waren nu zevenendertig, eenendertig en zesentwintig en eigenlijk was hun persoonlijkheid niet veranderd. Ze waren

precies de volwassen vrouwen geworden die ze als kind al beloofden te worden.

Ongelooflijk zo snel als de tijd is gegaan, dacht Isabelle. Theo had haar comfortabele leventje de rug toegekeerd en zorgde al zestien jaar voor de armen in India. Xela had haar passie gevolgd en was het zakenleven in gegaan. En Oona zorgde liefdevol voor haar man en kinderen, en voor zijn familie in Toscane. Alleen Xela woonde in New York.

Isabelle zelf had carrière gemaakt als zelfstandig kunstadviseur, na jaren als curator in een goed aangeschreven galerie in het centrum van de stad te hebben gewerkt. Nu had ze haar eigen klanten: beroemde kunstverzamelaars en de nieuwe rijken, die gretig op zoek waren naar belangwekkende schilderijen om hun rijkdom mee te etaleren en hun vrienden te imponeren. Sommigen wilden ook echt iets van Isabelle leren over kunst, anderen wilden gewoon geld uitgeven. Slechts een enkeling was een echte kunstliefhebber. Isabelle maakte geen onderscheid, ze hielp iedereen even graag. Ze woonde en werkte in een klein, smaakvol huis aan East Seventy-Fourth Street, dat ze zevenentwintig jaar geleden gekocht had. Ze gebruikte het ook om de kunst die ze verkocht tentoon te stellen. Het huis had alles wat ze nodig had en paste haar als een handschoen. Het was tevens de plek waar de meisjes waren opgegroeid. Zonder Putnam had ze nooit het huis kunnen kopen en haar bedrijf kunnen beginnen. Ze had geen vermogen bij elkaar verdiend, maar het bedrijf had van het begin af aan goed gelopen. Ze had genoeg om prettig van te kunnen leven en om haar kinderen te helpen als dat nodig was. Isabelle was een stijlvolle vrouw die zich eenvoudig en toch chic kleepte, en op haar achtenvijftigste was ze nog steeds heel aantrekkelijk.

Op haar bureau stond ook een foto van Isabelle met haar vader Jeremy. Ze stonden voor de bijzondere 'cottage' in

Newport in Rhode Island waar ze was opgegroeid. Haar moeder was onderwijzeres geweest en was gestorven toen Isabelle drie was. Haar vader had gewerkt als conservator bij het Museum of Fine Arts in Boston. Hij was gespecialiseerd in impressionistische kunst en had zich ook verdiept in de renaissancekunst. Al zo lang als ze zich kon herinneren ging ze met hem naar musea. Twee jaar na de dood van haar moeder was hij iets heel anders gaan doen. Hij werd rentmeester van een van de landgoederen van de Vanderbilts in Newport. Een van de gebouwen werd een beetje gekscherend de Vanderbilt-cottage genoemd. Het was meer een klein kasteel, dat boordevol stond met kostbaar antiek en kunstvoorwerpen. Op het terrein stond een eenvoudige dienstwoning waar ze konden wonen. Haar vader was al een tijdje op zoek geweest naar een baan buiten Boston. Hij vond het beter dat Isabelle op het platteland opgroeide en niet in een klein stadsappartement. Bovendien wilde hij meer tijd hebben om samen met zijn dochter door te brengen. Op het landgoed was hij verantwoordelijk voor de kunstcollectie, de antieke meubelen, het terrein en het personeel. Hij moest ervoor zorgen dat alles in huis in orde was als zijn werkgevers er in augustus een paar weken vakantie hielden. De rest van de tijd verbleven de Vanderbilts in New York, Londen en Zuid-Frankrijk. Daar brachten ze de zomermaanden door.

Elf maanden van het jaar kon Isabelle gaan en staan waar ze wilde op het terrein, en regelmatig ging ze met haar vader mee het huis in. Wanneer hij aan het werk was, kon zij uren kijken naar de schilderijen. Dan zat ze stilletjes op een stoel en bestudeerde de kunstwerken nauwkeurig. Soms vertelde hij haar iets over de kunstenaars. Ze leerde heel veel van hem en al vroeg ontwikkelde ze een liefde voor de werken van Degas en Renoir. Ze vond het heel gewoon om omringd te zijn met zulke weelde. Haar vader en zij hadden weliswaar

niet het bezit, maar ze waardeerden de schoonheid van hun omgeving. Het was een beetje alsof ze in een museum woonden. In haar jeugd was ze bevriend met de huishoudster en de andere bedienden, al aten haar vader en zij 's avonds wel gewoon thuis. Ze ging naar de dorpsschool, maar maakte niet veel vrienden. Het was gewoon te ingewikkeld om uit te leggen waar ze woonde, en waarom.

Het verbaasde haar vader niet dat ze kunstgeschiedenis ging studeren aan de universiteit van New York en dat ze in de weekends als vrijwilliger ging werken in het Metropolitan Museum of Art. In haar derde jaar studeerde ze een jaar aan de Sorbonne. Elk vrij moment was ze te vinden in het Louvre of het Jeu de Paume. Haar vader had haar van jongs af aan de liefde voor de impressionisten bijgebracht en ze bezocht alle tentoonstellingen van impressionistische schilders. In haar brieven naar huis beschreef ze gedetailleerd elk kunstwerk en elk museum, en hij was trots op haar. Hij had jaren gespaard om haar opleiding te kunnen bekostigen en stond helemaal achter haar plan om in het Metropolitan te gaan werken na haar studie, of in een toonaangevende galerie in New York. Na haar jaar aan de Sorbonne kon ze twee maanden stage lopen bij een gerenommeerde galerie in Parijs. Daar begon haar levensreis. En nog steeds werd haar leven beïnvloed door de keuzes die ze op haar twintigste had gemaakt, en door de mensen wier pad ze zo lang geleden had gekruist.

Vol ontzag was Isabelle in juni begonnen aan haar stage bij Galerie Verbier in Parijs. Regelmatig kwamen de belangrijkste verzamelaars ter wereld naar de galerie om de bijzondere en onbetaalbare schilderijen te bezichtigen die daar tentoongesteld werden. Haar werk stelde niet zoveel voor. Ze moest het koffiezetapparaat schoonhouden, bij een bistro in de buurt de lunch bestellen voor het verkooppersoneel

en die in de eetkamer van de galerie klaarzetten. Ze leerde de schilderijen vakkundig in te pakken, of ze in kratten te verpakken als ze vervoerd moesten worden. Iedereen droeg witte katoenen handschoenen om de kunstwerken niet te beschadigen. De echt belangrijke schilderijen mocht ze niet aanraken, maar ze zag ze wel als ze uit een toonzaal werden gehaald. Ze kwam eigenlijk nooit klanten tegen, en als dat gebeurde mocht ze hen alleen groeten, al sprak ze na haar jaar aan de Sorbonne inmiddels vloeiend Frans. In haar korte donkerblauwe rokje en witte blouse die ze naar haar werk droeg, en met haar blonde haar in een vlecht, zag ze er op haar twintigste wat kinderlijk uit.

Ze werkte er een week toen er op een middag enige opwinding ontstond over de komst van een vaste klant. Dat kwam klaarblijkelijk slechts zelden voor, omdat hij praktisch nooit zijn chateau in Normandië verliet. Alhoewel hij een belangrijke verzamelaar was, was het twee jaar geleden dat hij voor het laatst in de galerie was geweest.

De directeur van de galerie, Robert Pontvert, en twee assistenten stonden de man al op te wachten. Hij werd snel naar een van de toonzalen gebracht en even later moest Isabelle gekoeld mineraalwater komen brengen. Een slanke, rustige man stond geconcentreerd naar de vier prachtige Monets aan de muur te kijken. Ze zette het water op tafel en op dat moment keerde de man zich om en glimlachte vriendelijk. Zoals gebruikelijk verdween Isabelle weer geruisloos. Een uur later kwam de man uit de zaal met de directeur, die duidelijk in zijn nopjes was. De klant stond even stil voor een schilderijtje van een naakt dat deel uitmaakte van hun lopende tentoonstelling. Even later vertrok hij, even onopvallend als hij gekomen was, en reed weg in zijn prachtige oude zilverkleurige Rolls-Royce. De man had twee van de Monets gekocht en er heerste een feestelijke stemming in de galerie.

Pas later hoorde ze hoe hij heette. Putnam Armstrong was Amerikaans. Hij stamde af van een rijke familie uit Boston en woonde al twintig jaar in Frankrijk.

Isabelle had niet meer aan hem gedacht. Ze deed haar werk en lette op de klanten die de galerie bezochten. Twee dagen later riep de directeur haar bij zich op kantoor. Ze was ervan overtuigd dat ze iets verkeerd had gedaan, al deed ze altijd precies wat haar werd opgedragen. Had iemand haar soms betrappt toen ze naar de schilderijen had staan kijken in de afgesloten ruimte? Ze had ze niet aangeraakt en was heel voorzichtig geweest. Toch was ze plotseling doodsbenaauwd dat ze ontslagen zou worden.

‘Je weet toch dat meneer Armstrong hier was, die klant die twee dagen geleden voor de Monets kwam?’ vroeg Pontvert.

Ze knikte en durfde even niets te zeggen. ‘*Oui, monsieur,*’ fluisterde ze, beducht voor wat er zou volgen.

‘Bij het weggaan wierp hij even een blik op dat schilderijtje van het naakt. Dat wil hij nog een keer zien. Hij wil dat we het naar zijn chateau sturen. Het is twee uur rijden naar Normandië. Kun je rijden?’ vroeg hij streng.

‘Ja, meneer.’ Voordat ze naar Europa was gekomen, had ze haar internationale rijbewijs gehaald, voor het geval ze tochtjes zou willen maken, maar ze had meestal de trein genomen, dat was makkelijker.

Hij vertelde haar niet dat Putnam Armstrong had gezegd dat zij het moest komen brengen. Dat deed hij anders nooit. Gewoonlijk kon het hem niet schelen wie de schilderijen kwam brengen. Het sprak vanzelf dat de galerie aan al zijn wensen zou voldoen. Hij was een van hun betrouwbaarste klanten en ze wisten dat hij binnen enkele dagen het geld zou overmaken. De twee Monets waren de dag nadat hij ze gekocht had al bezorgd.

‘Prima. Ga het morgen maar brengen, met de auto van de

galerie. Je kunt het afgeven bij de butler, Marcel Armand. Hij weet ervan.'

'Moet ik wachten voor het geval hij het niet wil hebben?' Ze vroeg het aarzelend, want ze wilde geen fouten maken. Ze vond het een enorme verantwoordelijkheid om het schilderij naar het chateau te brengen. Waarom zouden ze haar daarvoor gekozen hebben, vroeg ze zich af. Het voelde alsof ze de heilige graal onder haar hoede had gekregen.

'Geef het gewoon aan de butler en kom dan meteen terug. Je krijgt meneer Armstrong niet te zien. Hij zal ernaar kijken wanneer het hem uitkomt en het ons laten weten,' zei Pontvert kortaf.

Die nacht kon ze niet slapen van de zorgen. Wat als ze verdwaalde en het chateau niet kon vinden? Of ze kreeg een ongeluk en het schilderij raakte beschadigd? Stel je voor dat ze onderweg beroofd werd. De gruwelijkste scenario's speelden door haar hoofd, en de volgende dag verscheen ze zorgelijk en bleek op haar werk. Het schilderij was al ingepakt en stond voor de achterbank van de Citroën zodat het niet kon vallen, iets waar ze zich ook zorgen om had gemaakt. Ze kreeg een kaart mee. Het chateau lag een halfuur buiten Trouville en was volgens haar collega's makkelijk te vinden. Een paar minuten later ging ze op weg.

Ze begon pas een beetje tot rust te komen toen ze Parijs uit was en door de velden reed. De omgeving deed haar een beetje denken aan New England. In de buurt van Deauville zag ze de eerste schilderachtige Normandische huizen. Het was een prachtige junidag en onderweg had ze een glimp van de zee opgevangen. Ze volgde de aanwijzingen die ze had gekregen en stond twee uur na haar vertrek uit Parijs voor het imposante toegangshek van het chateau. Ze drukte op de bel van de intercom en mocht doorrijden. De oprit was behoorlijk lang en werd omzoomd met statige oude bomen. Even

later zag ze het chateau opdoemen, het lag in een parkachtige tuin met prachtig verzorgde gazons. Het enige wat ze hoefde te doen was de butler vinden en hem haar kostbare lading overhandigen. Daarna kon ze terug naar Parijs.

Er verscheen een oudere man met grijs haar boven aan de trap, die haar bedenkelijk stond aan te kijken, alsof ze een indringer was. Dat was vast de butler. Haastig liep ze de trap op om te zeggen wie ze was. Hij knikte. Terwijl ze terugliep naar de auto om het schilderij te halen, verscheen Putnam Armstrong. Hij kwam glimlachend naar haar toe.

‘Kon je het makkelijk vinden?’ vroeg hij vriendelijk, alsof ze een welkome gast was.

Putnam had haar in het Frans aangesproken. Zij antwoordde in het Engels omdat ze wist dat hij Amerikaans was. ‘De routebeschrijving was prima.’

Verbaasd keek hij haar aan. ‘Ben je Amerikaans? Ik dacht dat je Frans was.’ Hij zei niet dat ze eruitzag als een Frans schoolmeisje in uniform, met haar ballerina’s. ‘Dank je wel dat je me het schilderij bent komen brengen. Ik moest er aldoor aan denken nadat ik het gezien had. Ik wilde het nog eens zien. Het is wel een hele tocht hiernaartoe.’

‘De rit was prachtig,’ verzekerde ze hem. ‘Ik heb ervan genoten.’ Ze deed het achterportier open en reikte hem voorzichtig het schilderij aan. De butler stond nog steeds te kijken alsof hij dacht dat ze zijn werkgever zou aanvallen. Hij leek haar erg beschermend.

Met het schilderij in zijn handen keek Putnam haar diep in de ogen, die de kleur hadden van een strakblauwe zomerlucht. Het leek wel alsof hij haar al eens eerder had ontmoet, bij een andere gelegenheid, alsof ze hem aan iemand anders deed denken. Een vriendelijke man, dacht ze, en misschien wel een beetje verlegen.

‘Wil je niet even binnenkomen en iets drinken?’ zei hij

zacht. 'Een sapje, water, iets koels?'

Het was een warme dag en ze had lang in de auto gezeten. Isabelle wist niet goed hoe ze moest reageren, of het de bedoeling was dat ze zijn aanbod afsloeg of dat het beleefd was om erop in te gaan. Op haar werk hadden ze daar niets over gezegd. Het was waarschijnlijk helemaal niet bij de eigenaar van de galerie opgekomen dat hij haar zou binnenvragen. Aarzelend keek ze hem aan. De uitnodiging leek gemeend, want hij glimlachte hartelijk.

'Even dan, als u het niet erg vindt.' Ze volgde hem de trap op onder de woeste blik van de butler. Hij dacht zeker dat ze een dief was of een gelukszoeker. Als Putnam Armstrong haar niet mee naar binnen had genomen, had hij haar zeker tegengehouden. Vol bewondering keek ze naar de indrukwekkende collectie schilderijen die de muren van de lange hal sierde. Het was er nogal donker en hij knipte het licht aan zodat ze ze beter kon zien. Hij ging haar voor naar een enorme zitkamer, waar nog veel meer schilderijen hingen. De ruimte stond vol met antieke meubelen en er waren twee monumentale open haarden. Er was een terras met uitzicht op zee. Het chateau stond op een klif boven een zandstrand, en in de verte zag ze zeiljachten en andere boten op het water.

'Wat is het hier mooi!' Bewonderend keek ze om zich heen, en ze kon zien dat hij haar reactie waardeerde.

'Daarom ben ik altijd hier. Ik ga bijna nooit naar Parijs, misschien een of twee keer per jaar. Het is hier zo rustig.'

En eenzaam, dacht ze, al zou ze dat nooit hardop durven zeggen. Ze vroeg zich af of hij een vrouw had en kinderen. Hij wekte de indruk alleen te leven en had een droevige blik in zijn ogen.

De butler verscheen weer en vroeg afgemeten of ze iets wilde drinken. Ze vroeg om water.

Putnam nam haar mee het terras op en bood haar een stoel

aan. Het schilderij had hij op een bureau in de zitkamer gelegd. Hij leek geen haast te hebben het uit te pakken. Ook gaf hij niet de indruk dat Isabelle weg moest, nu ze haar taak volbracht had. Hij gaf haar eerder het gevoel dat het onbeleefd zou zijn als ze meteen weer vertrok. Ze merkte dat hij waardevol naar haar zat te kijken terwijl zij van het uitzicht genoot.

‘Waarom ben je naar Parijs gekomen?’ vroeg hij nieuwsgierig. Ze was zo anders dan hij verwacht had. Hij had gedacht dat ze iemands nichtje was die in de zomer in de galerie hielp. Nu zag hij dat ze een verrassend zelfverzekerde jonge Amerikaanse was. Aantrekkelijk ook. Hij vermoedde dat ze ouder was dan ze eruitzag. In eerste instantie had hij het een goed idee gevonden om een jonge stagiaire het schilderij te laten brengen, zodat hij niet hoefde te praten met een van de vaste werknemers van de galerie. Daarom had hij om haar gevraagd. Nu was deze verrukkelijke jonge vrouw verschenen, en hij vond het leuk om met haar te praten. Dat kwam niet vaak voor.

Op het terras zaten ze in de zon een uurtje te praten en kalm te genieten van het uitzicht. Op zijn vraag vertelde ze hem over haar jaar aan de Sorbonne en haar jeugd in Newport, op het landgoed van de Vanderbilts. Ze legde uit dat ze in een enorm luxueuze omgeving was opgegroeid, zonder dat ze daar werkelijk deel van had uitgemaakt. Het deed hem aan de film *Sabrina* denken, zei hij, en daar moest ze om lachen. Maar in Newport was geen zoon geweest op wie ze verliefd kon worden, vertelde ze. En haar vader was geen chauffeur maar een conservator in een museum die rentmeester van een landgoed was geworden.

Ze had gedacht dat hij weer zou gaan werken in een museum toen ze uit huis ging, maar hij was tevreden met zijn plek en dankbaar dat zijn werkgevers hem de kans hadden gegeven daar met zijn dochter te wonen. Hij vond het werk

op het landgoed heerlijk, zowel buiten in het park als binnen met de kunstcollectie.

‘Wat een interessant leven, Miss Isabelle McAvoy.’ Het meisje fascineerde hem. Ze leek zich op haar gemak te voelen in zijn omgeving en was niet van hem onder de indruk. Toch toonde ze wel respect en kende ze haar plaats.

Tot verbazing van de butler nodigde hij haar uit voor de lunch. Dat deed Putnam nooit. Hij was liever alleen en bracht zijn tijd door met lezen en wandelingen langs het strand. Hij had een kleine zeilboot waarmee hij ging varen en vertelde haar dat hij een ervaren zeiler was door zijn jonge jaren op Cape Cod.

De kok had een maal van koude kip en een groene salade voor hen bereid, eenvoudig maar smakelijk. Putnam vertelde Isabelle dat hij enig kind was van al wat oudere ouders en dat die hem aan zijn lot hadden overgelaten, zodat hij erg eenzaam was geweest in zijn jeugd. Hij zei dat zijn ouders erg afstandelijk waren, en dat vond ze verdrietig. Wat een verschil met haar eigen liefhebbende vader die alle tijd en liefde van de wereld voor haar had gehad. Ze had met Putnam te doen.

Hij sprak echter niet lang over zijn jeugd. Hun gesprek ging voornamelijk over kunst, een veilig onderwerp. Na de lunch liet hij haar enkele van zijn lievelingsschilderijen zien. Toen was het tijd om naar het schilderijtje te kijken dat ze had meegebracht.

‘Ik denk dat ik haar maar hou,’ zei hij bedachtzaam. ‘Ik hang haar op in mijn slaapkamer.’

Isabelle wist dat hij daar niets mee bedoelde; hier sprak de gretige kunstverzamelaar. Ze was opgelucht dat hij haar niet zijn slaapkamer wilde laten zien. Tot nu toe had ze niet het idee gehad dat hij met haar flirtte. Hij leek gewoon een eenzame man die behoefte had aan een gesprekje, en ze deelden tenslotte hun belangstelling voor kunst.